

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 3Csp/31/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8225201728
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2025:8225201728.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpenému JUDr. Katarínou Hegedšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 900,- eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 350,- eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietť.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 30.06.2025 domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadosťučinenia zaplatiť jej sumu 900,- eur a nahradiť jej trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňovala tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6Csp/29/2024 o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti piatich zmluvných podmienok bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa, pričom dosiahla v konaní plný úspech, keď rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 09.12.2024 sp. zn. 6Csp/29/2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.04.2025 sp. zn. 16CoCsp/4/2025 bol určený úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 19.08.2014 za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný bol zaviazaný k povinnosti vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 640,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 640,-eur od 23.04.2024 do zaplatenia a boli za neprijateľné určené zmluvné podmienky v bode 2 zmluvy (o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť administratívny poplatok vo výške 149,56 eur), v bode 3 zmluvy (vyhlásenie spotrebiteľa, že súhlasí s obsahom tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bol oboznámený so Všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať), v bode 8 prvého odseku Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (o zmluvnej pokute 33,- eur), v bode 8 štvrtého odseku Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (o povinnosti hradiť náklady v súvislosti s uplatnením práva) a v bode 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (o súhlase so zasielaním

akýchkoľvek upomienok, SMS správ na mobilné telefóny a e-mail). V žalobe poukazujúc na § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa tvrdila, že ako spotrebiteľ uplatňuje si satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v základnom konaní. Tvrdiac, že primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu a zároveň aj funkciu relutárnu, uviedla, že ak má byť zadosťučinenie primerané, teda spravodlivé, jeho výška nemôže mať len symbolický význam, nakoľko zadosťučinenie len v symbolickej výške nemôže byť ani primeraným, ani spravodlivým. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žiadaného v sume 900,- eur odôvodnila tým, že za primeranú považuje práve túto sumu vzhľadom na okolnosti prípadu. Uviedla, že vo vzťahu k určenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uplatňuje zadosťučinenie vo výške 100,- eur, za bezdôvodné obohatenie požaduje sumu 300,- eur rovnajúcu sa výške cca 50 % obohatenia a za každú z piatich určených neprijateľných zmluvných podmienok ako zadosťučinenie požaduje sumu 100,- eur (spolu 500,- eur), keď žalovaný v súdnych konaniach opakovane zotrváva na platnosti predmetných zmluvných podmienok. Poukázala na to, že na rozdiel od iných inštitútov v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), kde sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, to pri inštitúte PFZ nie je možné, keď toto je možné len v peňažnej forme a má byť zároveň odmenou spotrebiteľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je podľa žalobkyne jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť a pri neprijateľných zmluvných podmienkach obsahujúcich peňažné nároky proti spotrebiteľovi má sa zohľadniť aj daná skutočnosť, k čomu poukázala na viaceré súdne rozhodnutia.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa v žalobe označila rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 09.12.2024 sp. zn. 6Csp/29/2024 a rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.04.2025 sp. zn. 16CoCsp/4/2025.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné vykladať reštriktívne a primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu a možno ho priznať len vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. S poukazom na to, že žaloba dotýka sa zmluvy o úvere uzavretej dňa 19.08.2014, vzniesol námietku premlčania. Žiadal tiež zohľadniť, že aj žalobkyňa konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojím podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami a nemá k nim výhrady, ako aj to, že zmluvu uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je podľa žalovaného dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen jeho deklaráciu. Primerané finančné zadosťučinenie navyše predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy a nie náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo náhradu škody. Priznanie nároku by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak, čo nie je tento prípad. V ďalšej časti písomného vyjadrenia k žalobe žalovaný uviedol, že účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je aj individuálna a generálna prevencia, avšak inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti z existujúcich záväzkovo právnych vzťahov. Skutočnosť, že spotrebiteľ neprejavuje žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými dojednaniami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie má sankčnú funkciu a pokiaľ sa prizná aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne, nemôže pozitívne preventívne pôsobiť, čo by spôsobilo ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal na vlastný úsudok. Napokon sa žalovaný vyjadril aj k výške uplatneného nároku, ktorú považoval za neprimeranú a nespravodlivú. Podľa žalovaného jeho výšku žalobkyňa ani nijako relevantne neodôvodnila. Priznaním finančného zadosťučinenia by tu podľa žalovaného nebola naplnená jeho preventívna funkcia. Žalobu žiadal zamietnuť.

5. Žalobkyňa v písomnej replike s tvrdeniami žalovaného nesúhlasila. Argumentácia žalovaného podľa nej len odzrkadľuje jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. Vo vzťahu k výkladu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2020, podľa ktorého úspešné uplatnenie na súde zo strany spotrebiteľa, ktoré je predpokladom priznania primeraného finančného zadosťučinenia, nemožno vykladať reštriktívne, ale je nutné vychádzať z teleologického výkladu právnej normy, s poukazom na

cieľ, ktorý chcel zákonodarca dosiahnuť a ktorým nepochybne bola širšia ochrana spotrebiteľa, ktorý má pozíciu slabšej strany. Je podľa nej zrejmé, že uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy zo dňa 19.08.2014 v rozpore so zákonom došlo preukázateľne k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností žalovaným a v žiadnom prípade nemožno za satisfakciu považovať výsledok základného konania, nakoľko ide o zákonný následok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý nielenže zavinením žalovaného nebol perfektný, ale privodil spotrebiteľovi aj ujmu, a to nielen ekonomickú. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku zadosťučinenia za adekvátnu, zodpovedajúcu jeho účelu, pričom prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Žalovaný podľa nej v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale snažil sa súdne konanie využiť vo svoj prospech, hoci výsledok základného konania dokazuje, že toto jeho právo súdiť sa nemalo oporu v hmotnom práve, pričom z iných obdobných súdnych konaní už musel mať skúsenosti a vedomosti o nesprávnosti svojej argumentácie. Poukázala na viaceré súdne rozhodnutia podľa nej potvrdzujúce opodstatnenosť jej nároku čo do základu aj výšky a vo vzťahu k sume 100,- eur za jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku poukázala na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/4/2025 a 22CoCsp/8/2025 a tiež na rozhodnutia, kde súdy za judikované neprijateľné zmluvné podmienky priznali ešte vyššie sumy zadosťučinenia. Čo sa týka námietky premlčania, táto podľa nej ako hmotnoprávny úkon ani nespĺňa podmienku určitosti, je nesprávna, nenáležitá, nemožno sa k nej ani relevantne vyjadriť a súd na ňu nemá prihliadať. Nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je spätý s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v podobe právoplatného rozhodnutia súdu, a preto až tento moment je rozhodujúci pre súdne uplatnenie nároku a premlčacia dona plynie až od právoplatnosti rozsudku v základnom konaní. Tu k tomu došlo dňa 03.06.2025, žaloba bola súdu doručená dňa 30.06.2025, nárok preto premlčaný nie je. Trvala na vyhovení žalobe v celom rozsahu.

6. Žalovaný písomnú dupliku nepodal.

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktorom žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu na žalobe a jej dôvodoch v celom rozsahu trvala, považujúc žiadanú sumu zadosťučinenia za primeranú a spravodlivú, zohľadňujúcu jednotlivé jeho funkcie. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil. Neúčast' na pojednávaní žalovaný ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal, preto v súlade s ust. § 180 CSP súd pojednávanie vykonal v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých vyjadrení strán a vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých predložených listinných dôkazov a tiež oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Bardejov zo základného konania sp. zn. 6Csp/29/2024 (§ 295 CSP), pričom po vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

9. Zo spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 6Csp/29/2024 súd zistil, že žalobkyňa dňa 15.04.2024 podala na tunajšom súde žalobu, ktorou sa domáhala, aby súd určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 19.08.2014 je bezúročný a bez poplatkov, ďalej aby žalovaný bol zaviazaný k povinnosti vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 640,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 640,- eur od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia a aby boli za neprijateľné určené zmluvné podmienky v bode 2 zmluvy (o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť administratívny poplatok vo výške 149,56 eur), v bode 3 zmluvy (vyhlásenie spotrebiteľa, že súhlasí s obsahom tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bol oboznámený so Všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať), v bode 7 prvého odseku Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (o zmluvnej pokute 33,- eur) a treťom odseku (o poplatku za každú upomienku 10,- eur), v bode 8 štvrtého odseku Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (o povinnosti hradiť náklady v súvislosti s uplatnením práva) a v bode 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (o súhlase so zasielaním akýchkoľvek upomienok, SMS správ na mobilné telefóny a e-mail) a povinnosť nahradiť jej trovy konania. Odôvodnila to tým, že poskytnutý úver bol pre nedodržanie náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f/, j/ a y/ Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov, a preto žiada vydať rozdiel medzi sumou, ktorú uhradila (840,- eur) a výškou úveru (200,- eur). V žalobe uviedla dôvody, pre ktoré považuje

označené zmluvné podmienky za neprijateľné, poukazujúc pritom na viaceré súdne rozhodnutia, ktoré ich za neprijateľné už určili.

10. Žalovaný po doručení mu žaloby vyjadril sa k nej vo veci sp. zn. 6C/29/2024 tak, že s ňou nesúhlasil, argumentoval, prečo úver podľa neho bezúročný a bez poplatkov nie je. Zároveň vzniesol námietku premlčania. K tvrdeným neprijateľným zmluvným podmienkam sa nijako nevyjadril. Žiadal žalobu zamietnuť.

11. Žalobkyňa v replike vo veci sp. zn. 6C/29/2024 na žalobe trvala, úver podľa nej bol bezúročný a bezpoplatkový, bezdôvodné obohatenie vzniklo a námietka premlčania vznesená žalovaným nie je dôvodná. Žalovaný v duplike zotrval na názore o nedôvodnosti žaloby. Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 09.12.2024 č. k. 6Csp/29/2024-101 tak, že určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 19.08.2014 je bezúročný a bez poplatkov (prvý výrok rozsudku), žalovaný bol zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 640,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 640,- eur od 23.04.2024 do zaplataenia (druhý výrok rozsudku) a určil zmluvné podmienky v bode 2 zmluvy (o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť administratívny poplatok vo výške 149,56 eur), v bode 3 zmluvy (vyhlásenie spotrebiteľa, že súhlasí s obsahom tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bol oboznámený so Všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať), v bode 8 prvého odseku Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (o zmluvnej pokute 33,- eur) a treťom odseku (o poplatku za každú upomienku 10,- eur), v bode 8 štvrtého odseku Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (o povinnosti hradíť náklady v súvislosti s uplatnením práva) a v bode 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (o súhlase so zasielaním akýchkoľvek upomienok, SMS správ na mobilné telefóny a e-mail) za neprijateľné (tretí, štvrtý, piaty, šiesty a siedmy výrok rozsudku) a žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (ôsmy výrok rozsudku). Súd úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov preto, lebo podľa jeho názoru uvedeného v odôvodnení rozsudku žalovaný hrubo porušil povinnosť v zmysle § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 ZoSÚ s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Okrem toho podľa súdu výška RPMN 98 % nepochybne neprímerane prevyšuje akékoľvek úroky a poplatky a žalovaný takéto náklady od žalobkyne žiadal napriek tomu, že mu ako poskytovateľovi finančných služieb muselo byť z dostupných zdrojov zrejmé, že také úverovanie prekračuje akékoľvek medze úrokovania a vzhľadom na vzájomné plnenie je v hrubom nepomere. Úročenie spolu s poplatkami tu podľa súdu odporovalo dobrým mravom. Keďže žalobkyňa z dôvodu nevzniknutia nároku na úroky a poplatky za úver sumu 640,- eur uhradila žalovanému bez právneho dôvodu, zaviazal žalovaného toto bezdôvodné obohatenie žalobkyni spolu so zákonnými úrokmi z omeškania vydať. Uvedol, prečo považuje predmetné zmluvné podmienky za neprijateľné a prečo mal námietku premlčania vznesenú žalovaným za nedôvodnú. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkom zo dňa 28.04.2025 č. k. 16CoCsp/4/2025-153 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Aj podľa odvolacieho súdu (viď bod 42 odôvodnenia jeho rozsudku) bola hrubo porušená povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch následkom čoho sa úver podľa § 11 ods. 2 daného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov a zároveň sa za taký považuje aj vzhľadom na neplatnosť dohody o výške úrokovej miery podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 09.12.2024 č. k. 6Csp/29/2024-101 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove nadobudol právoplatnosť dňa 03.06.2025.

12. Žalobkyňa tu v spore, poukazujúc na vyššie uvedené súdne konanie a rozhodnutie má za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie jej primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Výšku požadovaného zadosťučinenia odôvodňuje poukazom na výšku vzniknutého bezdôvodného obohatenia, určené neprijateľné zmluvné podmienky a určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a skutočnosť, že v okolnostiach prípadu jednalo sa tu o opakované viacnásobné porušenie spotrebiteľského práva zo strany žalovaného.

13. Súd vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne čo do základu je plne dôvodná a čo do výšky je dôvodná v časti. Žalobkyni podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré nie je premlčané a ktoré vo všetkých okolnostiach tu súdnej veci bolo dôvodné priznať jej vo výške 350,- eur (130,- eur za bezdôvodné obohatenie sa žalovaného na úkor žalobkyne, 5 x 40,- eur, t. j. spolu 200,- eur za určenie neprijateľnosti piatich zmluvných podmienok a 20,- eur za určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), a to z nasledujúcich dôvodov.

14. Čo sa týka samotného nároku, podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024 proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Nakoľko podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.07.2024 ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzatvorenú po 30. júni 2024, vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzatvorených pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024, súd pri právnom posúdení veci a nároku žalobkyne vychádzal z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.06.2024.

16. Podľa názoru súdu žalobkyni právo na primerané finančné zadosťučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo. Bolo preukázané, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod spisovou značkou 6Csp/29/2024 žalobkyňa úspešne uplatnila na žalovanom vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške spolu 640 eur s príslušenstvom a bolo vyhovené jej žalobe aj čo do samostatných výrokov o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neprijateľnosti piatich zmluvných podmienok. K argumentácii žalovaného spochybňujúcej samotný základ nároku súd poukazuje na to, že otázka, či súdne rozhodnutie o povinnosti vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie spadá pod prípady podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa bola súdnou praxou dávno vyriešená so záverom, že tam jednoznačne spadá. Súd v tejto v súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 ešte zo dňa 30.01.2019, v ktorom ten vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa uviedol (viď bod 18 odôvodnenia predmetného rozsudku), že „citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje... Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia“.

17. Súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti žalovaného aj rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/9/2023 alebo Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/35/2022, či Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/98/2022, kde základom nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia boli takisto rozhodnutia o povinnosti tam žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie spotrebiteľovi. Navyše tu v základnom konaní bolo popri tom za neprijateľné určených hneď 5 zmluvných podmienok. Úverová zmluva tu bola uzatvorená na hlavičkovom predtlačenom formulári žalovaného, teda niet pochyb, že zodpovednosť za nedodržanie zákonných náležitostí zmluvy spôsobujúcich bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov, za predformulované neprijateľné zmluvné podmienky a stav, ktorý nastal

nesie práve žalovaný. Zákon o ochrane spotrebiteľa ako verejnoprávny predpis na ochranu spotrebiteľa obsahujúci kogentné ustanovenia jasne definuje (§ 2 písm. u/) odbornú starostlivosť ako úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Nemožno hovoriť o dodržaní odbornej starostlivosti, ak žalovaným pripravená a predtlačená úverová zmluva bola uzavretá po hrubom porušení povinnosti s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu žalobkyne a s úrokom odporujúcim dobrým mravom a navyše obsahovala také množstvo neprijateľných zmluvných podmienok. Uvedené porušenie práva a povinností žalovaným vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľských úveroch navyše v takej výraznej intenzite a závažnosti súd s poukazom na § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, ktorá úspešne v pôvodnom konaní na súde uplatnila svoje práva.

18. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti dodržané neboli. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje a uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch práve zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobu pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrжал hneď viaceré predpísané postupy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a keď podľa právoplatného výsledku základného konania konal minimálne v nepriamom úmysle, keď prijal plnenie nad rámec istiny napriek tomu, že už súdy opakovane jeho zmluvy označili z rovnakých dôvodov za bezúročné a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy, už priamo v ktorej ako protiplnenie žiada 98 % poskytnutej sumy, a to bez toho, aby bol skúmal bonitu spotrebiteľa a že by pre prípad, že sa tak stane, nebol s tým uzrozumený. Je úplne samozrejmé predpokladať dokonalú znalosť zákona o spotrebiteľských úveroch a náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch (ktoré sú v danom zákone úplne jasne a prehľadne uvedené) u žalovaného ako profesionála, subjektu, ktorý ich poskytuje dlhodobu a vo veľkom množstve.

19. Ak žalovaný bránil sa žalobkyňou uplatnenému nároku tým, že už samotný právoplatný rozsudok Okresného súdu Bardejov vo veci 6Csp/29/2024 nastolil rovnováhu vo vzťahu medzi stranami, tak ani s tým sa súd nestotožňuje. Uvedená argumentácia mohla by obstať nanajvýš vtedy, ak by išlo o ojedinelý prípad, ojedinelý exces na strane žalovaného, avšak súd sa pri svojej činnosti už roky stretáva so spormi, kde žalovaný vystupuje či už v pozícii žalobcu, alebo žalovaného a stretol sa tak s množstvom žalovaným uzatváraných úverových zmlúv. Súdu tak z jeho činnosti, ale aj z veľkého množstva verejne dostupných súdnych rozhodnutí je známe, že nejde ani zďaleka o ojedinelý, či výnimočný prípad porušenia zákonných náležitostí úverových zmlúv zo strany žalovaného, pričom je zrejmé, že ani doterajšie opakované súdne rozhodnutia v neprospech žalovaného nemali na neho preventívny a odradzujúci účinok. Len potvrdením toho je to, že súdna prax k obdobným praktikám žalovaného aktuálne sa už stavia tak, že v prípade uplatňovania nárokov spotrebiteľov proti nemu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom preplatených bezúročných a bezpoplatkových úverov doslova hovorí o úmyselnom konaní (ako tomu bolo aj v tu súdnej veci), a to v súvislosti so zdôraznením potreby aplikácie 10-ročnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Krajský súd v Prešove vo veci sp. zn. 8Co/139/2017 konanie žalovaného charakterizoval takto, cit. „Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V zmysle § 2 odsek 1 zákona č. 1/1993 Zb. o Zbierke zákonov platnom a účinnom do 31.12.2015, o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná (od 01.01.2016 túto problematiku upravuje § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky). Žalovaný ako nebankový

subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov... Odvolací súd konštatuje, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyne, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. (Porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012). Obdobné hodnotenie konania žalovaného vyplýva napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/10/2018 alebo 5Co/48/2018, ale aj z právoplatného rozsudku v základnej veci sp. zn. 6Csp/29/2024. Ustanovenie o primeranom finančnom zadostučinení má nepochybne za cieľ aj odradiť dodávateľov od postupov, kedy budú skúšať žiadať od spotrebiteľov nedôvodné nároky spoliehajúc sa na to, že nie každý spotrebiteľ sa im bude brániť.

20. Absolútne nenáležite potom vyznieva obrana žalovaného založená na tvrdení, že dlžník je tu sám ten, kto ako prvý porušil svoje povinnosti a úplne nepravdivým je jeho tvrdenie vo vyjadrení k žalobe, že žalobkyňa neuhradila doposiaľ ani len istinu úveru, nakoľko práve jej vysoké preplatenie bolo dôvodom vyhovenia žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Obrana žalovaného úplne opomína nielen fakt, že od žalobkyne pri poskytnutej sume 200,- eur žalovaný žiadal a prijal plnenie niekoľkonásobne prevyšujúce poskytnutú sumu (840 eur), ale najmä tú skutočnosť, že bez iniciovania súdneho konania by sa žalobkyňa k danej preplatennej sume zjavne nikdy späť nedostala (žalovaný jej nárok v základnom konaní spochybňoval a neuznával).

21. Je preto nemožné uveriť tvrdeniu žalovaného o dostatočnom preventívnom a odradzujúcom účinku už samotného rozsudku v základnom konaní a dostatočnej sankcii spočívajúcej tu v strate nároku na úroky a poplatky za úver. Žalovaný sa svojou argumentáciou snaží navodiť stav, ako by ešte vlastne žalobkyňa mala mu byť vďačná za výhodný (bezúročný a bezpoplatkový úver) úplne ignorujúc nielen fakt, že žalobkyňa bola vďaka tomuto „výhodnému úveru“ na dlhú dobu zbavená možnosti voľne disponovať prostriedkami, o ktoré prísť nikdy nemala, ale najmä fakt, že nebyť podanej žaloby žalobkyne, tak sa k sume bezdôvodného obohatenia žalovaného (640,-eur) nikdy späť nedostane (žalovaný neplnil ju dobrovoľne ani po doručení mu žaloby zo strany súdu, ani po rozhodnutí súdu prvej inštancie).

22. Žalovaný tvrdil ľahostajnosť a nedostatok opatrnosti na strane žalobkyne v kontraktáčnom procese. Táto obrana žalovaného neobstojí už len preto, lebo dokonca ešte aj v teraz vedenom súdnom konaní vo svojom vyjadrení k žalobe žalovaný uviedol, že vo väčšine prípadov umožňuje spotrebiteľom sa oboznámiť so zmluvnými dojednaniami (viď strana 5 jeho vyjadrenia). Ak teda sám žalovaný v situácii, kedy právna úprava obligatórne ukladá a za úplne samozrejmé považuje (§ 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka) nielen oboznámenie sa spotrebiteľa so zmluvnými dojednaniami, ale aj možnosť spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods.2 OZ) ešte aj potom, čo boli judikované v jeho spore so žalobkyňou viaceré porušenia zákona uvedie, že oboznámiť sa so zmluvnými dojednaniami umožňuje len vo väčšine (teda nie všetkých) prípadoch, potom nemožno pochybovať, že samotné vyhovenie žalobe žalobkyne v pôvodnom konaní z hľadiska účelu, podstaty a významu právnej úpravy v zákone o ochrane spotrebiteľa a v jeho § 3 ods. 5 nemôže byť postačujúce a že je plne namieste priznať žalobkyne proti žalovanému primerané finančné zadostučinenie. Uvedené tvrdenie žalovaného zároveň vyvracia jeho vlastnú obranu spočívajúcu v poukaze na neobzretný postup samotného spotrebiteľa (žalobkyne) pri uzavretí zmluvy. Zjavným cieľom právnej úpravy inštitútu primeraného finančného zadostučinenia je priniesť poctivosť, férovosť, transparentnosť a dodržiavanie práva do dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov. Dodávateľ, ktorý nič neporuší, nemusí sa obávať, že by musel plniť primerané finančné zadostučinenie. Ak ale sám niečo poruší a vytvorí stav, že je daný základ nároku na primerané finančné zadostučinenie, tak potom obrana poukazom na to, že „ved' sa vlastne nič nestalo, bezdôvodné obohatenie bolo vrátené“ úplne ignorujúca fakt, že za účelom jeho vrátenia spotrebiteľ musel voči právne a ekonomicky silnejšiemu dodávateľovi podstúpiť tortúru súdneho konania alebo obrana s často sa vyskytujúcimi poukazmi na „neopatrnosť“ dlžníka pri uzavretí zmluvy, ktorej obsah dlžník zjavne nemohol okrem podpisu nijako ovplyvniť je nielen alibistická, ale aj nerelevantná.

23. Ak žalovaný tvrdil, že z jeho strany k porušeniu žiadneho práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa či osobitnými predpismi nedošlo, tak tu súd poukazuje na to, že žalovaným porušenými zákonnými ustanoveniami sú napr. § 2 písm. u/ zákona o ochrane spotrebiteľa a § 4 ods. 8 uvedeného zákona zakazujúci konať v rozpore s dobrými mravmi. Súd podporne poukazuje napr. na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.09.2022 sp. zn. 20CoCsp/33/2022, z ktorého cit. „Žalovaný požadoval od žalobcu plnenie, na ktoré zjavne nárok nemal. Takéto konanie žalovaného, ktoré mohlo mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu, nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (bod 12 odôvodnenia). Podľa názoru odvolacieho súd na úspešné uplatnenie práva postačuje jednak aj to, keď spotrebiteľ vyjadrí nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou, avšak navyše v prejednávanom prípade žalovaný zlyhal, pokiaľ postupoval zjavne v rozpore s odbornou starostlivosťou. Je nepochybné, že neopodstatnené uplatňovanie súm („len tak skúsime“) bez akéhokoľvek podkladu voči spotrebiteľom je nutné zahrnúť do kategórie rozporu s odbornou starostlivosťou, ale aj rozporu s dobrými mravmi § 3 ods. 1 OZ“ (bod 14 odôvodnenia).

24. Ak teda žalovaný voči žalobkyni konal spôsobom, ktorý bol právoplatne posúdený ako rozporný s právom, je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z. z.) a dobrými mravmi. Uvedené porušenie práva a povinností žalovanému vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa súd s poukazom na § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni. Preto aktuálna snaha žalovaného v konaní o primerané finančné zadosťučinenie relativizovať, či zľahčovať svoje pochybenia konštatované v základnom konaní, ktorého výsledkom je súd viazaný neobstojí. Ak žalovaný poukazoval na dostatočný sankčný a satisfakčný účinok výsledku konania 6Csp/29/2024, kde bola žalobkyni priznaná aj náhrada trov konania, tak aj táto obrana je irelevantná. Vrátením bezdôvodného obohatenia a náhradou trov konania sa žalobkyni ako spotrebiteľovi vrátilo len to, o čo prísť nikdy nemala. Nie je to teda žiadne zadosťučinenie. Trovy konania jej vznikli, lebo sa musela domáhať vydania bezdôvodného obohatenia a vrátené bezdôvodné obohatenie, ani náhrada trov nie je jej príjem, či zisk, ale len kompenzácia nedôvodného zmenšenia majetku. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci (súčasne preventívny) účinok na dodávateľov, ak by pri zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcii v podobe platenia finančného zadosťučinenia len tým, že prídu o svoje nedôvodne nadobudnuté nároky a že len budú musieť kompenzovať spotrebiteľovi vynaložené trovy konania. Súd preto považoval priznanie finančného zadosťučinenia za dôvodné a za primeranú sumu zadosťučinenia považoval tu sumu spolu 350,- eur.

25. K výške požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňou odvodzovanej od výšky bezdôvodného obohatenia, skutočnosti, že bolo určených päť neprijateľných zmluvných podmienok a úver za bezúročný a bez poplatkov a išlo o viacnásobné a opakované porušenie práva, treba uviesť, že výška primeraného finančného zadosťučinenia sa vôbec nemusí (i keď môže) odvíjať od výšky bezdôvodného obohatenia.

26. Primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí tvrdenie žalovaného o nedostatočnom odôvodnení či preukázaní výšky požadovaného zadosťučinenia žalobkyňou. Žalobkyňa odôvodnila výšku požadovaného zadosťučinenia, keď uviedla, že odvodzuje ho od výšky bezdôvodného obohatenia žalovaného a v súvislosti s určením neprijateľných zmluvných podmienok a určenou bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru argumentovala recidívou na strane žalovaného, ako aj majetkovým rozmerom časti neprijateľných zmluvných podmienok. Úvaha zvolená žalobkyňou pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvodzujúca ho čiastočne od sumy, o ktorú sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, nepochybne má určitú logiku vo vzťahu k preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko odradiť dodávateľa od recidívy môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať, či nedôvodne ju prijme,

tým vyššie finančné zadostučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť, preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške, môže byť práve v takom prípade naplnený. To ale neznamená, že výška zadostučinenia musí byť nevyhnutne matematicky zhodná so sumou, alebo s nejakou časťou sumy o ktorú sa veriteľ chcel obohatiť či obohatil. Súd v okolnostiach veci za primeranú sumu zadostučinenia považoval sumu spolu 350- eur.

27. K nedôvodnosti obrany žalovaného ohľadom ním tvrdenej absencie ujmy na strane žalobkyne a tvrdení, že ujma bol kompenzovaná už prisúdením bezdôvodného obohatenia súd poukazuje tiež na závery súdnej praxe, cit. „Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadostučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde“ (citované z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/25/2021, ďalej k tomu pozri napr. rozsudky KS v Prešove sp. zn. 20CoCsp/31/2021, 10CoCsp/23/2020, 20CoCsp/39/2021, 20CoCsp/43/2020, 3CoCsp/2/2021).

28. V tejto súvislosti je najmä potrebné dodať, že naposledy účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v jeho zmysle poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadostučinenie vznikalo už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená ujma, nevyžaduje (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). V ňom Najvyšší súd okrem iného v súvislosti s primeraným finančným zadostučinením podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. konštatoval, že „zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“

29. Uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 prešlo testom ústavnosti, v ktorom obstálo (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020), preto súd jeho závery má za nespochybniteľné a plne aplikovateľné.

30. Súd dáva do pozornosti vo vzťahu k nedôvodnosti obrany žalovaného tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/80/2020, kde bol vykonaný dovolací prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd k otázke ujmy uviedol, že samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Voči rozhodnutiu odvolacieho súdu a dovolacieho súdu tam žalovaný dodávateľ (tiež banka) podal ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd SR uznesením sp. zn. I. ÚS 544/2023 odmietol. V ústavnej sťažnosti okrem iného banka namietala, že odvolací súd vôbec nešpecifikoval, aká ujma mohla žalobcom hroziť, pričom hrozba takej ujmy nebola v konaní ani len tvrdená. Ústavný súd pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil, konštatoval, že krajský súd interpretoval sporný § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. z pohľadu širšej ochrany spotrebiteľa, aplikujúc teleologickú výkladovú metódu. Ak sťažovateľka krajskému súdu predovšetkým vytýkala, že ponechal bez povšimnutia jej námietku, že žalobcom žiadna ujma nemohla vzniknúť, či čo i len hroziť, tak podľa ústavného súdu dostala odpovede od odvolacieho súdu na podstatné a najzásadnejšie argumenty. Konkrétne ústavný súd poukázal na záver (viď bod 13 jeho odôvodnenia), že súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Postačuje totiž iba možnosť vzniku takejto ujmy. Ústavný súd v závere dodal, že konajúce súdy v prejednávanej veci uprednostnili výklad v prospech spotrebiteľa a jeho ochrany, pričom predostretá argumentácia sťažovateľky podľa neho tento prvok vyššieho stupňa ochrany žalobcov ako slabšej zmluvnej strany nezohľadňuje. Súd poukazuje aj na bod 20 odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR.

31. Pri posúdení dôvodnosti výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je potom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. V zmysle záverov bohatej súdnej praxe možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe. Toto všetko tu súd zohľadnil a dospel ako k primeranej sume zadosťučinenia k sume 350,- eur. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochyb o tom, že zaplatenie nedôvodných nárokov žalovanému zo strany žalobkyne logicky znamenalo zásah do majetkovej sféry žalobkyne. Následná nutnosť domáhať sa nápravy až cestou súdu znamenala logické obmedzenie komfortu spotrebiteľa, brala mu čas a kľud. Žalobkyňa sa tu musela aktívne domáhať svojho nároku, musela vyhľadať advokáta, ktorý ju v konaní zastupoval. Na druhej strane, vo vzťahu k výške zadosťučinenia a k tomu, že nemožno ju automaticky rovnať sume bezdôvodného obohatenia nemožno opomenúť, že žalobkyňa pri vstupe do úverového vzťahu so žalovaným logicky musela rátať s tým, že s úverom za normálnych okolností sú spojené určité úroky a poplatky, teda že bude musieť hradiť nielen istinu, ale aj určitú odplatu za poskytnutie úveru.

32. K výške nároku žiadanej žalobkyňou súd uvádza, že ojedinele síce existujú súdne rozhodnutia, kde boli priznané tisícové sumy zadosťučinenia, ale tie už len vzhľadom na povahu nároku, ktorý je veľmi výrazne závislý od konkrétnych okolností každej jednej konkrétnej veci, nemožno považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ (čl.2 ods. 2 CSP), keď navyše súdu z jeho činnosti sú známe aj rozhodnutia, kde prisúdená bola omnoho nižšia suma finančného zadosťučinenia. Súd poukazuje napr. na konanie vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 13CoCsp/32/2024, kde potvrdený bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý z požadovanej sumy zadosťučinenia za určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok 900,- eur priznal sumu 100,- eur a vo veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 22CoCsp/11/2024, kde potvrdený bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý z požadovanej sumy zadosťučinenia 2.319,67 eur priznal sumu 100,- eur. Vo veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2CoCsp/39/2023 potvrdený bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý z požadovanej sumy zadosťučinenia za určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky 122,78 eur priznal sumu 50,- eur. Súd poukazuje napr. aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove - rozsudok č. k. 9CoCsp/24/2023-182 z 8.6.2023, keď odvolací súd priznal finančné zadosťučinenie 150 eur, kde v základnom konaní bolo rozhodnuté o vydaní bezdôvodného obohatenia až 996,03 eur a o neprijateľnej zmluvnej podmienke ohľadom poplatku za uzatvorenie zmluvy 1.500 eur alebo napr. na rozsudok č. k. 17CoCsp/23/2022-147 z 28.7.2022 o priznaní finančného zadosťučinenia vo výške 100 eur v dôsledku sporu, v ktorom spotrebiteľka získala 448,23 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a určená bola jedna neprijateľná zmluvná podmienka týkajúca sa dohody o zrážkach zo mzdy.

33. K poukazu žalobkyne na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove o priznaných sumách zadosťučinenia súd uvádza, že žalobkyňa síce logicky volila rozhodnutia podporujúce jej argumentáciu, ale o tom, že v uvedených prípadoch vždy záleží na konkrétnych okolnostiach veci a že nejde o ustálenú prax svedčia napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove 17CoCsp/6/2024, kde bol v konaní proti tu žalovanému zmenený rozsudok súdu prvej inštancie zo sumy zadosťučinenia 503,- eur na 100,- eur alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove 25CoCsp/7/2023, kde bol v konaní proti tu žalovanému zmenený rozsudok súdu prvej inštancie zo sumy zadosťučinenia 500,- eur na 100,- eur. Suma primeraného finančného zadosťučinenia žiadanej žalobkyňou vo výške až 900,- eur podľa názoru súdu bola vzhľadom na okolnosti veci zjavne neprimeraná. Ide o sumu viac ako 4-násobne prevyšujúcu výšku úveru poskytnutého žalovaným žalobkyňi, čo je zjavne neprimerané. Súd zohľadnil napr. sumy, ktoré sa priznávajú obetiam trestných činov, alebo pozostalým obetí pri dopravných nehodách, alebo sumy priznávané poškodeným pri újmách na zdraví. Ak podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia napr. šok ľahkého stupňa podľa položky 246 sadzieb bodového hodnotenia za bolesť pri úrazoch je hodnotený počtom bodov 20, čo napr. v roku 2015, teda v roku, kedy malo dôjsť k vráteniu úveru podľa zmluvy, znamenalo pri hodnote bodu 17,16 eur bolestné vo výške 343,20 eur, tak potom podľa názoru súdu v tomto prípade, kedy neboli zistené ani tvrdené žiadne mimoriadne následky u žalobkyne a jej živote (nad rámec toho, čo logicky vyplýva z toho, že nedôvodne prišla na istú dobu o značnú časť finančných prostriedkov), ani žalobkyňi ako primerané finančné zadosťučinenie za útrapy spojené s porušením jej práv nemožno priznať sumu nad 350,- eur. Ak z iných obdobných sporov o primerané finančné zadosťučinenie (viď aj vyššie uvedené súdne

rozhodnutia) sú súdu známe prípady, kde boli spotrebiteľom priznané nižšie sumy, ako tu žalobkyňa žiadala, a to aj v situácii, kde dodávateľ pri vymáhaní predmetnej sumy postupoval voči spotrebiteľovi mimoriadne agresívne, telefonicky obťažoval príbuzných spotrebiteľa so žiadosťami o plnenie, osobne navštevoval pri vymáhaní nedôvodného plnenia domácnosť spotrebiteľa, podával trestné oznámenia a podobne, tak súd v rámci proporcionality a primeranosti musel zohľadniť, že tu o žiadny taký prípad nešlo, aspoň nič také žalobkyňa netvrdila a nepreukázala, nežiadala byť v spore ani osobne vypočutá. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Na druhej strane, ani symbolické finančné zadosťučinenie nebolo by tu na mieste, nakoľko z hľadiska zákonom predpokladaného účelu by sa také zjavne minulo účinkom a účelu zákona. Preto súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 450,- eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Podporne poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/36/2022, kde priznané bolo žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/21/2023, kde bolo žalobcovi priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur (pri bezdôvodnom obohatení 520,- eur a jednej určenej neprijateľnej zmluvnej podmienke), alebo Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/86/2022, kde bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 900,- eur (pri bezdôvodnom obohatení vo výške 4.624,-eur, teda cca 20 % bezdôvodného obohatenia) a rovnako rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/23/2023 kde bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 350,- eur (pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.362,97 eur). Súd poukazuje aj na rozsudky Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/43/2023, kde bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 350,- eur (pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.506,83 eur, teda cca 20 % bezdôvodného obohatenia a jednej neprijateľnej zmluvnej podmienke) alebo 32Csp/31/2023, kde bolo priznané zadosťučinenie vo výške 250,- eur (pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.358 eur a jednej neprijateľnej zmluvnej podmienke), či 17Csp/2/2024, kde za jednu judikovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku bola ako suma zadosťučinenia priznaná suma 50,- eur.

34. Súd zohľadnil aj svoju vlastnú právoplatnú prejudikáciu vo vzťahu k žalovanému (viď napr. veci sp. zn. 3Csp/62/2024, 3Csp/18/2024). Súd pri výške priznaného zadosťučinenia zohľadnil vo vzťahu k jeho sankčnej a odradzujúcej funkcii v neprospech žalovaného skutočnosť, že nejde o zďaleka prvý, či ojedinelý prípad obdobného konania žalovaného, čo je skutočnosť známa súdu z jeho činnosti (viď aj už spomínané konania proti žalovanému pod sp. zn. 3Csp/62/2024 a 3Csp/18/2024). Preto súd pri prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia a určovaní jeho výšky vzal na zreteľ aj to, že toto zadosťučinenie je v zákone zakotvené aj preto, aby prostredníctvom jeho priznania spotrebiteľovi dodávateľ bol odradený od ďalších takýchto postupov. Súd zohľadnil aj výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného. Súd zohľadnil aj dĺžku stavu neistoty žalobkyne. Žalovaný v konaní 6Csp/29/2024 napriek množstvu nedostatkov, ktoré boli následne zistené a napriek tomu, že už existovali súdne rozhodnutia, ktorými bol daný postup vymáhania zo strany žalovaného označený za protiprávny, stále trval na svojom nároku a zákonnosti jeho postupu, podanej žalobe sa bránil, proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie, čo síce bolo jeho nesporným právom, avšak zároveň to malo vplyv na dĺžku a predlžovanie stavu neistoty žalobkyne, čo je kritérium, na ktoré súd tiež pri rozhodovaní o výške zadosťučinenia má prihliadať. Žalovaný obhajobou toho, čo už mnohokrát a dávno bolo právoplatne súdmi posúdené ako neobhájiteľné u žalobkyne sám prispel k predlžovaniu stavu a pocitov neistoty, ktoré sú logicky so súdnym konaním spojené vždy. Nemožno ale zároveň opomenúť, že dĺžka neistoty a omeškanie žalovaného tu boli čiastočne kompenzované žalobkyňi priznaným úrokom z omeškania z bezdôvodného obohatenia. Z hľadiska sankčného významu zadosťučinenia súd uvádza, že z pohľadu celkovej sankcie pre žalovaného spočívajúcej v tom, „čo ho bude zásah do práv žalobkyne stáť“, nemožno opomenúť, že jeho majetková sféra za porušenie spotrebiteľských práv dotknutá je nielen platením samotného finančného zadosťučinenia žalobkyňi, ale aj platením žalobkyňi prisúdených trov konania, k čomu treba ako zásah do majetkovej sféry žalovaného prirátat aj súdny poplatok hradený žalovaným v základnom konaní a priradnú k tomu aj trovy tohto konania a súdny poplatok zaň.

35. Súd obranu žalovaného v spore, s výnimkou dôvodného tvrdenia o neprimeranej výške zadosťučinenia, nepovažoval za dôvodnú. Súd legitímne využitie zákonného práva žalobkyne proti žalovanému žiadať primerané finančné zadosťučinenie v žiadnom prípade nepovažuje tu za zjavné zneužitie práva, ako to tvrdil žalovaný. Súd v danom prípade zvážil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť práve čo do sumy 350,- eur, z ktorej časť vo výške 130,- eur je zadosťučinenie za bezdôvodné obohatenie na úkor spotrebiteľa (cca 20 % jeho výšky) a časť vo výške 200,- eur je za určenie piatich neprijateľných zmluvných podmienok (40,- eur

za každú) a určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (20,- eur za také určenie, ako dôvodu, pre ktorý k bezdôvodnému obohateniu vôbec došlo). Tu súd zohľadnil skutočnosť, že išlo o výrok síce dôležitý napr. z hľadiska posúdenia premlčania, ale zároveň o tak či tak riešenú predbežnú otázku vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu, preto nebolo z hľadiska praktického významu tohto samostatného určenia dôvodné priznať viac ako 20,- eur za takýto samostatný určovací výrok. Vo vzťahu k sume zadostučinenia za určené neprijateľné zmluvné podmienky súd aj vzhľadom na recidívu na strane žalovaného za primeranú má sumu 40,- eur za každú. K poukazu žalobkyne na to, že niektoré z nich mali majetkový rozmer, súd uvádza, že aj sama žalobkyňa napriek tomu za každú paušálne požadovala rovnakú sumu 100,- eur, preto ani súd nevidel dôvod na diferenciáciu. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov uplatnených za takých okolností ako v tu súdnej veci nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv a vydanie bezdôvodného obohatenia, ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom.

36. Súd tak za primerané finančné zadostučinenie na odčinenie všetkých útrap a dôsledkov u žalobkyne a na druhej strane na efektívne odradenie žalovaného od opakovania takých postupov považuje tu sumu 350,- eur. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobkyne vyhovel čo do zaplatenia sumy 350,- eur a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

37. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným, túto súd nepovažoval za dôvodnú, keď stotožnil sa s názorom žalobkyne, že až po právoplatnosti rozsudku v základnom konaní začala tu žalobkyňa plynúť premlčacia doba. K uplatneniu práva na primerané finančné zadostučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutia vydaného vo veci samej. Pred vydaním takéhoto rozhodnutia preto ani neprichádza do úvahy začatie plynutia premlčacej doby. V opačnom prípade by to totiž znamenalo, že premlčacia doba nároku môže uplynúť ešte pred naplnením základného predpokladu pre jeho priznanie, ktorým je úspech spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Až právoplatnosťou rozsudku je tento konečný, záväzný a nezmeniteľný, preto námietka premlčania nebola dôvodná. Rozsudok vo veci 6Csp/29/2024 nadobudol právoplatnosť dňa 03.06.2025, a keďže žaloba žalobkyne o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia doručená súdu bola dňa 30.06.2025, jej právo ani v časti premlčané nie je. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/8/2023, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/25/2023, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/32/2024 (kde k námietkam žalovaného uviedol, že v prejednávanej veci premlčania doba na uplatnenie tohto nároku nemohla začať plynúť skôr, než dňom nasledujúcim po právoplatnosti príslušného rozhodnutia). Rovnako pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16CoCsp/5/2024.

38. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

39. Žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku - Števíček, M., Fícová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadostučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci.

40. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom, tak ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O. s. p., tak aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP, sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 350,- eur).

41. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd v súlade s § 2 ods. 2 a § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.